

DE BOERDERIJ

Toen wij onze boerderij kochten, waren we daar totaal niet naar op zoek. We waren wel op zoek naar een ander huis in Utrecht, liefst in een mooie wijk: het Wilhelminapark, Tuindorp of een andere populaire wijk. We wilden een oud huis met een beetje karakter. We bezochten een paar huizen met een makelaar, maar geen van die huizen had de wauw-factor of kregen we het juiste gevoel. Kort daarna belde mijn vader. Hij had een oude bekende gesproken en die had een boerderij te koop op de Utrechtse Heuvelrug. Een boerderij... dat vonden we wel wat, maar meer iets voor als je vijftig was en je al wat geld had verdiend; wij waren nog geen dertig.

Op een regenachtige zaterdagmiddag reden we vanuit Utrecht via de A12 oostwaarts en daar lag onze trouwe grijze olifant (de bijnaam van ons huis, altijd goed om je huis een koosnaampje te geven) op ons te wachten. Al twee jaar stond het te koop en niemand was erin geïnteresseerd of had zelfs maar een bod gedaan. We gluurden door de kleine raampjes met rood-wit geblokte gordijntjes: alles was oud, er waren ruitramen, paneeldeuren, een oude stal en een granieten vloer. We waren op slag verliefd en we zagen geen problemen, eigenlijk alleen maar mogelijkheden. We wandelden naar de dorpsmakelaar, maar die was dicht op zaterdag. Toen maar door naar het plaatselijke café voor koffie, en daar draaiden ze ons lievelingsliedje, altijd van Sting. Wij zagen het als een teken dat het goed was en werden nog verliefder op elkaar en het huis. Twee dagen later kochten we het zonder bouwkundig rapport, maar wel met de boerenwijsheid van een bevriende aannemer en mijn vader. Dit was de bedoeling. Ik was ervan overtuigd dat dit het juiste huis zou worden voor ons en voor onze kinderen.

We gingen verbouwen, sliepen in een caravan naast de schuur en werkten doordeweeks in Rotterdam en Utrecht. We vertrokken 's ochtends in een net pak en kwamen 's avonds weer thuis om te gaan klussen in ons oude kloffe. We maakten plannen voor de tuin en kregen een toom kippen. Manlief maakte een kippenhok en ik haalde twee kleine poesjes in een rieten mandje op de fiets bij een boer even verderop. We dachten dat we het grote geluk hadden gevonden. Zeven jaar later wilde ik nog maar één ding: weg. Weg uit dat saaie dorp zonder voorzieningen, zonder mijn oude vriendinnen uit de stad en zonder mijn familie uit mijn familiedorp. Ondertussen hadden we twee dochters gekregen, verwachtten we nog

een derde, maar ik voelde me ontheemd. Ik was zoekende naar mijn nieuwe rol als moeder zonder full time job in een te mooi verbouwd huis dat steeds minder bij me paste. Ik vond het alleen nog maar te groot en te onhandig en werkte me een slag in de rondte om het leuk en opgeruimd te houden. Er was altijd wel ergens werk. Met twee en later drie kleine kinderen heb je liever een kleiner en praktischer huis, dat snap ik nu pas.

Om het verhaal iets korter te maken: ik wilde weg en onze boerderij werd te koop gezet. Mijn vader was hertrouwd en ging verhuizen, en nu was er een kans voor ons om in het huis van mijn moeder te gaan wonen. Ik wilde dolgraag terug naar mijn ouderlijk huis, terug naar de tijd waarin alles veilig en goed was. Althans, zo had ik het allemaal bedacht. Het liep echter anders... De boerderij werd namelijk niet verkocht en dat wel nodig om in mijn ouderlijk huis te kunnen gaan wonen. Wel kwam de makelaar minstens dertig keer met potentiële kopers kijken. En ik maar appeltaarten bakken, bloemen neerzetten en de boel stylen en opruimen. Totdat er een bekende Nederlander in ons huis wilde gaan wonen en ik het opeens door haar ogen zag. Als zij hier wel wilde wonen, waarom ik dan niet? De dag daarna overlegde ik met mijn vriendinnen in Utrecht. Wat moest ik nu doen? Het lag voor de hand dat de bekende Nederlander het huis zou gaan kopen. De twijfel nam nu ongekende hoogtes aan. Gaan of niet gaan? Verhuizen of toch blijven? Uiteraard wisten mijn vriendinnen het ook niet. Ik had nog maar één hulpmiddel. Als ik het echt niet meer weet dan vraag ik het universum, God, de engelen, mijn oma, mijn moeder, om raad, om een teken. Wat moest ik doen? Mijn gevoel deed niks of hield me voor de gek. Welke stap zou nu goed voor mij en mijn gezin zijn. Terug naar het oude vertrouwde of blijven? 'Een teken, geef me een teken,' zei ik telkens weer in de auto op weg van mijn vriendinnen uit Utrecht naar huis. En wat denk je? Ik parkeerde de auto op de oprit, liep naar de achterdeur en hoorde een heel klein bèèh. We hadden schapen, twee zwarte, maar dit bèèhtje was nieuw, zacht en schattig. Ik liep naar de wei en kon mijn ogen niet geloven. Daar in het gras liep het allerschattigste witte lammetje dat ik ooit had gezien. Het was nog maar net geboren. Hoe kon het? Wij wisten helemaal niet dat ons schaap drachtig (zwanger) was. Kennelijk was ze op de dag dat wij haar kregen net gedekt door een wit rammetje en precies op de dag van mijn ultieme onzekerheid en vraag aan het universum besloot het lammetje geboren te worden. Ik wist genoeg, een wit lam, dit was mijn teken. Mijn thuisheten. Dit was de bedoeling, hier zou ik mijn verhalen gaan leven en gaan schrijven. Datzelfde moment viel alle twijfel van me af. We zouden hier blijven wonen.

Wat een verhaal. Twintig jaar later is het nog steeds een bijzonder verhaal en krijg ik er iedere keer opnieuw kippenvel van. Is het toeval te noemen? Misschien wel, misschien ook niet. Ik weet wel al langer dat het leven vol tekenen en symbolen zit die op de meest onverwachte momenten daar zijn, als je je er maar bewust van bent en de tekenen niet wegwuift.

Dus we bleven. De kinderen werden groter en ik ging weer aan het werk met interieur- en kleuradvies. Maar na een poosje kwam toch weer die onrust: waarom voelde ons huis en de plek niet helemaal fijn, althans niet zoals het in mijn beleving hoorde te zijn? De donkere muren en de zwarte vloeren die ik eerst zo mooi en stijlvol vond, begonnen me enorm te irriteren. En die grote Italiaanse designbank was vreselijk onpraktisch en zat ook totaal niet lekker. En die enorme gordijnpartijen: stofnesten waren het. En waarom hadden we eigenlijk zoveel spullen in huis gehaald? We hadden van alles gekocht, dat was ook mijn vak als interior decorator, maar waarom hadden we zoveel antiek en oude spullen van vroeger bewaard?

Ik denk dat ik indertijd mezelf te veel onder druk heb gezet, te veel wilde voldoen aan het perfecte plaatje. Te veel mezelf verstopte achter een schijn van perfectie weerspiegeld in een perfect huis.

Te veel en te snel en te makkelijk had ik keuzes gemaakt. In die tijd dacht ik dat het heel normaal was als je tegelijkertijd met de verbouwing het hele interieur al helemaal uitgedacht had. Dat alles in één keer klaar moest zijn. Dat het een soort topprestatie was als je tijdens de verbouwing ook alle meubels al had uitgezocht, en dan dus na de verbouwing van het huis ook helemaal klaar was. Dat dat achteraf de manier was van anderen, daar was ik me in die tijd totaal niet van bewust. Ik werd overruled en liet dat ook gebeuren. Er is natuurlijk helemaal niets mis met op tijd en snel willen verbouwen en alles op elkaar afstemmen, maar ik kwam er veel te laat achter dat dat niet mijn proces is, dat ik een hele andere manier heb om dingen in een interieur samen te stellen. Bij mij moet het groeien, opborrelen, liefst niet te snel, en stap voor stap. Met kleine stapjes, kaizen, dat werkt het best. Kaizen is een Japanse naam voor veranderen naar beter. Doordat je continu kleine stapjes zet op alle terreinen kom je tot een optimaal leefklimaat. Ik had een beeld van mezelf in dit huis gecreëerd dat niet paste bij mijn identiteit, dat snap ik nu pas. Nu pas snap ik dat het te veel, te snel en te groot was. Ik volgde een plaatje in mijn hoofd, in plaats van dat ik het liet ontstaan in mijn hart.